

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 334/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. I., K., M. H., S., a M. H., V., zastúpených advokátkou JUDr. M. K., K., pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/251/2003 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 243/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. I., M. H. a M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2013 doručená sťažnosť J. I., K., M. H., S., a M. H., V. (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/251/2003 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 243/2012.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (pozemkom) začatom na základe návrhu mesta K. (ďalej len „navrhovateľ“) z 3. októbra 2003, ktoré je okresným súdom vedené pod sp. zn. 11 C/251/2003, vystupujú v procesnom postavení odporcov v 1. až 3. rade. Potom, ako okresný súd nariadil celkovo pätnásť termínov pojednávaní, rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 11 C/251/2003 z 29. mája 2012. Tento rozsudok sťažovatelia prevzali 24. júla 2012, a keďže sa im zdal nespravodlivý, 3. augusta 2012 podali proti nemu odvolanie.

Podľa názoru sťažovateľov každý, kto podáva návrh, mal by mať dostatočné podklady na preukázanie svojho nároku, preto ich prekvapuje, čo vlastne navrhovateľ desať rokov dokazuje a o čom „súd“ desať rokov nevie rozhodnúť. Takýto postup poškodzuje právo sťažovateľov na rýchle a spravodlivé konanie bez prietáhov. Vzhľadom na svoj pokročilý vek a zhoršujúci sa zdravotný stav majú sťažovatelia záujem o urýchlené ukončenie sporu a meritórne rozhodnutie, resp. aby boli okolnosti súvisiace s „*vyvlastnením pozemkov pre ZOO*“ vyriešené čo najskôr a aby ich deti nemuseli ďalších desať rokov chodiť po súdoch.

Sťažovatelia v petite žiadali, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/251/2003 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 243/2012 porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby obom súdom prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov, a aby každému zo sťažovateľov priznal finančné zadosťučinenie v sume 39 833 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 191 213,63 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovatelia v sťažnosti namietali, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/251/2003 bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 12/01, I. ÚS 16/04, II. ÚS 184/06, III. ÚS 316/2010). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie označených práv však môže vyplývať aj z toho, že ich porušenie sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. IV. ÚS 147/04).

Ako bolo v I. časti tohto uznesenia uvedené, okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 11 C/251/2003 z 29. mája 2012, ktorý sťažovatelia prevzali 24. júla 2012.

Vzhľadom na to, že po vydaní meritórneho rozhodnutia a vykonaní úkonov spojených s podaním odvolania účastníkmi konania podľa § 209a Občianskeho súdneho poriadku okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľov, a teda už žiadnym ústavne relevantným spôsobom nemohol ovplyvniť priebeh ďalšieho konania, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

2. Sťažovatelia do petitu zahrnuli aj námietku porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 243/2012, avšak bez toho, aby ju v zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde riadne odôvodnili. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov pritom vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Keďže predložená sťažnosť v tejto časti prima facie vykazuje také nedostatky, ktoré neumožňujú jej preskúmanie už pri predbežnom prerokovaní, ústavný súd ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 210/09, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 26/2012).

V prípade, ak by krajský súd (ako to vyplýva z pripojených príloh, pozn.) ani po podaní sťažnosti na prietahy v odvolacom konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov 18. júna 2013 v budúcnosti nekonal plynule a svojím postupom by vykazoval určitú nečinnosť, majú sťažovatelia možnosť opakovane podať sťažnosť ústavnému súdu, v rámci ktorej bude zohľadnený celý doterajší priebeh konania, to znamená, že toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku rozhodnutej veci podľa § 24 zákona o ústavnom súde.

V dôsledku odmietnutia sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013